RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 212.223 van 24 maart 2011
in de zaak A. 198.446/IX-7014

In zake : Francis DESTERBECK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Kaat Leus, Arne Vandaele en Audrey Baeyens
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Steve Ronse en Dirk Van Heuven
kantoor houdend te 8500 Kortrijk
President Kennedypark 6/24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. Het beroep, ingesteld op 6 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 18 oktober 2010 waarbij Francis Desterbeck wordt ontslagen als directeur van het Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 februari 2011.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaten Kaat Leus en Arne Vandaele, die verschijnen voor de verzoeker, en advocaat Steve Ronse, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Het Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring (hierna: COIV, ook “Centraal Orgaan”) is een overheidsdienst die door de wet van 26 maart 2003 houdende oprichting van een Centraal Orgaan voor de Inbeslagneming en de Verbeurdverklaring en houdende bepalingen inzake het waardevast beheer van in beslag genomen goederen en de uitvoering van bepaalde vermogenssancties (hierna: de wet van 26 maart 2003) is opgericht “binnen het openbaar ministerie” (artikel 2). Het Centraal Orgaan oefent zijn opdrachten uit “onder het gezag van de minister van Justitie” (artikel 25 van de wet).

Het Centraal Orgaan wordt geleid door “een lid van het openbaar ministerie”. Artikel 17 van de wet regelt het statuut van die leidend ambtenaar: hij draagt de titel van directeur, hij organiseert het werk en heeft gezag

over het personeel (artikel 17, § 1); hij wordt “op advies van het College van procureurs-generaal door de minister van Justitie aangesteld voor een termijn van vijf jaar” en kan “op voorstel van het College van procureurs-generaal door de minister van Justitie ontslagen worden (…) wegens tekortkomingen aan zijn verplichtingen” (artikel 17, § 3).

3.2. De verzoeker is als advocaat-generaal bij het hof van beroep te Gent bij ministerieel besluit van 3 oktober 2006 voor een termijn van vijf jaar, ingaande op 11 oktober 2006, aangesteld tot directeur van het COIV.

3.3. Op 12 november 2008 meldt de verzoeker aan het College van procureurs-generaal dat de Ministerraad op 23 oktober 2008 beslist heeft om sommen die door het COIV verkregen werden uit de vervreemding, deze die gestort werden met het oog op de teruggave van het in beslag genomen vermogensbestanddeel en deze die voortkomen uit zekerheidstellingen ten belope van 115 miljoen euro door te storten aan de Deposito- en Consignatiekas. De verzoeker vraagt dat het College van procureurs-generaal aan de minister van Justitie zou meedelen dat het instemt met het standpunt van de directeur van het COIV dat geen storting aan de Deposito- en Consignatiekas kan en hoeft te gebeuren.

Met een brief van 22 december 2008 deelt de voorzitter van het College van procureurs-generaal aan de minister van Justitie mee dat het College instemt met de bezwaren van de verzoeker in verband met de storting van 115 miljoen euro aan de Deposito- en Consignatiekas.

3.4. Op 28 januari 2009 schrijft de minister van Justitie aan het College van procureurs-generaal dat hij de bezwaren tegen de storting van 115 miljoen euro aan de Deposito- en Consignatiekas verwerpt. In de brief wordt ook kritiek uitgebracht op de problematische werking van het COIV.

Met een brief van 16 februari 2009 wordt de verzoeker door het College van procureurs-generaal van het antwoord van de minister in kennis gesteld. Gevraagd wordt naar uitleg over de gedetailleerde kritiek van de minister.

In een brief van 23 februari 2009 deelt de verzoeker aan het College zijn standpunt mee. Hij meent dat het antwoord van de minister op het advies van het College van procureurs-generaal "juridisch onjuist is en daarenboven gepaard gaat met allerlei nodeloze en impertinente verdachtmakingen" en dat in een dergelijke sfeer "constructieve samenwerking gewoon onmogelijk [is]".

3.5. Met een brief van 30 maart 2009 deelt de minister van Justitie aan het College van procureurs-generaal mee dat de beslissing van de Ministerraad van 23 oktober 2008 betreffende de overdracht van 115 miljoen euro door het COIV aan de Deposito- en Consignatiekas op 6 maart 2009 door de Ministerraad werd bevestigd en dat bijgevolg dringend gevolg moet worden gegeven aan die beslissing.

3.6. Met een brief van 28 april 2009 wordt de verzoeker uitgenodigd om op 14 mei 2009 met het College van procureurs-generaal van gedachten te wisselen over de situatie van het COIV.

Op de vergadering van 14 mei 2009 wordt beslist dat de verzoeker binnen de twee weken een actieplan zal bezorgen aan het College. Nadien zal het College een schrijven richten aan de minister van Justitie waarin de volgende twee aspecten belicht worden:

> "- de problematische boekhoudkundige toestand binnen het COIV, die opgelost dient te worden op basis van een actieplan en door het ter beschikking stellen van gespecialiseerd personeel;
> - De overdracht van de som van 115 miljoen euro, waarbij opgemerkt zal worden dat de correcte basis hiervoor artikel 4 van het KB [nr. 150 van 18 maart 1935 inzake de Deposito- en Consignatiekas] betreft, zodat een vermenging met het vermogen van de staat niet mogelijk is."

3.7. Op 29 mei 2009 dient de verzoeker bij het College van procureurs-generaal een actieplan in.

3.8. Op 10 juli 2009 vergadert het College van procureurs-generaal onder het voorzitterschap van de minister van Justitie over “de situatie van het COIV”. Het blijkt te gaan om de weigering van het COIV om gevolg te geven aan de beslissingen van de Ministerraad van 23 oktober 2008 en 6 maart 2009 om 115 miljoen euro over te dragen aan de Deposito- en Consignatiekas enerzijds, en het gebrek aan boekhoudkundig systeem bij het COIV anderzijds. De minister van Justitie drukt de wens uit “dat het College de vraag van het ontslag van de directeur van het COIV zou bespreken”.

3.9. In een brief van 20 oktober 2009 aan de voorzitter van het College van procureurs-generaal deelt de minister van Justitie mee dat hij zijn diensten opdracht zal geven een procedure op te starten om een extern auditbureau aan te stellen. In verband met de directeur van het COIV stelt de minister het volgende:

> “Met betrekking tot de evaluatie van de betrokken directeur, de heer Desterbeck, en eventueel daaraan gekoppelde sancties kan ik akkoord gaan met het voorstel het verslag van het auditbureau af te wachten. Uiteraard zal ik, op basis van dit onafhankelijk verslag, niet nalaten passende conclusies te trekken en zo nodig acties te ondernemen, uiteraard steeds in overleg met het College van procureurs-generaal.”

Voorts dringt de minister van Justitie opnieuw aan op het doorstorten van 115 miljoen euro aan de Deposito- en Consignatiekas.

De verzoeker wordt bij brief van 4 januari 2010 door de voorzitter van het College van procureurs-generaal van deze brief in kennis gesteld.

3.10. Onder verwijzing naar een vergadering van het College van procureurs-generaal met de minister van Justitie van 4 december 2009, wordt de verzoeker met een brief van 8 december 2009 uitgenodigd voor een onderhoud met

het College van procureurs-generaal op 17 december 2009. Met een brief van 14 december 2009 wordt aan de verzoeker meegedeeld dat dit onderhoud onder meer betrekking zal hebben op de volgende punten:

"- uitvoering van de beslissing van de Ministerraad van 28 oktober 2008 volgens dewelke het COIV 115 miljoen Euro moet storten aan de Deposito- en Consignatiekas;
- opvolging van de aanvraag om een kopie van de richtlijnen inzake financieel beheer te ontvangen;
- opvolging van de actie voorstellen die de dienst "Budget Controle en Beheer" van de FOD Justitie begin 2009 opgesteld heeft;
- verplaatsingen naar het buitenland;
- uw actieplan;
- aankoop van OLO's voor een totaal bedrag van 115 miljoen euro en problematiek van het waardevast beheer."

3.11. Op 17 december 2009 wordt de verzoeker gehoord door het College van procureurs-generaal. Wat betreft de beslissing van de Ministerraad om 115 miljoen euro te storten in de Deposito- en Consignatiekas bevestigt de verzoeker dat die beslissing problematisch is. Hij deelt mee dat "ter ondersteuning van de publieke financiën" een investering in overheidsfondsen van de Belgische Staat (OLO's) werd gedaan ter waarde van 115 miljoen euro.

3.12. Met een brief van 29 december 2009 maakt het College van procureurs-generaal aan de verzoeker een vragenlijst over. Op 7 januari 2010 wordt die vragenlijst door de verzoeker beantwoord.

3.13. Na inlichtingen te hebben ingewonnen bij de minister van Justitie en de ING-bank maakt het College van procureurs-generaal bij brief van 15 juli 2010 aan de minister van Justitie een voorstel over om de verzoeker uit zijn ambt van directeur van het COIV te ontslaan wegens tekortkomingen aan zijn verplichtingen. Het voorstel besluit dat de verzoeker "niet voldoet aan de opdrachten en bepalingen van de COIV-Wet 26.03.2003, in het bijzonder niet voldoet aan de artikelen 4, 11, 14, 17 § 1, 24 en 25 van deze Wet".

3.14. Met een aangetekende brief van 22 juli 2010 wordt de verzoeker in kennis gesteld van het voorstel van het College van procureurs-generaal en wordt de verzoeker uitgenodigd voor een hoorzitting op 17 september 2010.

Op de hoorzitting van 17 september 2010 dient de verzoeker een verweerschrift in.

3.15. Met het thans bestreden ministerieel besluit van 18 oktober 2010 wordt de verzoeker met onmiddellijke ingang ontslagen als directeur van het COIV. Na de bespreking van de ten laste gelegde inbreuken, luidt dit besluit als volgt:

> "Overwegende dat aangaande het Voorstel, in acht genomen al het bovenstaande verder het volgende standpunt wordt ingenomen:
>
> Overwegende dat het COIV een belangrijke rol vervult. Aan de directeur wordt bij wet een zeer verantwoordelijke rol toebedeeld. Van deze mag verwacht, moet zelfs geëist worden, dat hij zich naar behoren van zijn taken kwijt, hetgeen toch minimaal een rigoureus respect en toepassing vereist voor/van het wettelijke kader waarbinnen hij functioneert;
>
> Gelet op artikel 17, §3, tweede lid van de COIV-wet dat stelt dat, op voorstel van het College, de directeur door de Minister van Justitie wordt ontslagen uit zijn ambt wegens tekortkoming aan zijn verplichtingen;
>
> Overwegende dat naast de enkele constatering dat, onder het vierjarig directeurschap van de heer Francis Desterbeck, aan verschillende problemen die de werking van het COIV bemoeilijken nog steeds geen afdoende antwoord werd geboden, en het gegeven dat de directeur bij wet verantwoordelijk is voor de werking van het COIV, hierboven net verschillende objectieve inbreuken op de COIV-wet dienden weerhouden te worden;
>
> Overwegende dat op het Voorstel gunstig dient besloten te worden. Het ontslag dringt zich op in het belang van de goede werking van het COIV (en ruimer justitie), zulks omwille van verschillende redenen die elk op zich een ontslag verantwoorden:
>
> • bepaalde wetsinbreuken zijn zeer ernstig en kunnen ook zeer ernstige gevolgen hebben. In het bijzonder het neerleggen van foutieve, maar vooral ook het niet-neerleggen, van de bij wet vooropgestelde jaarverslagen (punt 3.2), alsmede de wijze waarop de heer Francis Desterbeck zonder de minste erkenning van gezag en het bepaalde in artikel 25 COIV-wet meent geheel eigengereid en eenzijdig, en zonder de minste erkenning van formaliteiten, te kunnen beschikken over de zeer omvangrijke fondsen die het COIV dient te

beheren (punten 2, 5.4 en 5.5), zijn elk op zich genomen afdoende zwaarwichtige feiten om zelfstandig het ontslag van de heer Francis Desterbeck te verantwoorden;

- uit andere punten, alleen maar ook in samenhang gelezen, blijkt verder dat de heer Francis Desterbeck zich onafdoende, veelal enkel na eerdere waarschuwingen, en niet met de nodige doortastendheid en diligentie, van zijn essentiële taken gekweten heeft en er minstens ook al niet in geslaagd is om een antwoord te bieden aan de problemen waarmee het COIV zich geconfronteerd ziet (punten 1.1., 1.2., 1.3);

- uit voormelde en andere punten, alleen en in samenhang gelezen, blijkt eveneens het weinige, soms zelfs onbestaande, respect voor wet en gezag (zie dienaangaande verder ook de punten 4, 5.1., 5.3);

- dat verder hoewel het verweer natuurlijk vrij is, uit verschillende passages van zijn Verweer (o.m. waar hij zonder meer een miskenning van artikel 25 COIV-wet blijft verdedigen en opperen dat hij zijn inziens niemand moet consulteren alvorens over zeer belangrijke bedragen te handelen) een verkeerde visie en eigengereidheid volhoudt die een goede uitvoering van zijn directeurschap, onder het gezag van de Minister van Justitie, in de weg staat, laat staan in de toekomst kan garanderen;

- dat uit het bovenstaande verder dient afgeleid te worden dat het vertrouwen dat de heer Francis Desterbeck dient te genieten onherstelbaar geschaad is. Na analyse van al het bovenstaande dringt het ontslag van de heer Francis Desterbeck zich zodoende met onmiddellijke ingang op;

Overwegende dat van een kennelijke disproportionaliteit, waarvan melding werd gemaakt n.a.v. de hoorzitting terzake geen sprake is;

Overwegende dat bijgevolg het voorstel van het College van procureurs-generaal, gedaan in toepassing artikel 17, §3, al 2 van de wet van 26 maart 2003, met betrekking tot de heer Francis Desterbeck als directeur van het COIV, benoemd bij ministerieel besluit van 03 oktober 2006 (B. S. 11 oktober 2006) dat op 19 juli 2010 werd ontvangen (document gedateerd d.d. 27 juni 2010) moet worden gevolgd;”

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van het bestreden besluit kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. De verzoeker voert in het middel in het algemeen aan dat hem met het bestreden besluit, dat toepassing maakt van artikel 17, § 3, tweede lid, van de wet van 26 maart 2003, op verdoken wijze een tuchtstraf opgelegd is. Uit de verdere ontwikkeling van zijn middel lijkt te kunnen worden opgemaakt dat hij ook van oordeel is dat het ontslagbesluit strijdt met de tuchtregeling voor de magistraten en dat de minister een aantal beginselen van behoorlijk bestuur, de motiveringsplicht en een aantal procedureregels inzake het tuchtrecht -zoals de verjaring van tuchtmisdrijven- miskend heeft, maar die uiteenzetting die buiten de eigenlijk geformuleerde grief blijft en waaruit mogelijks zelfs een apart annulatiemiddel zou moeten gedistilleerd worden, wordt buiten het bestek van het onderhavig schorsingsonderzoek gehouden omdat die uiteenzetting niet de vereiste klaarheid vertoont opdat de verwerende partij er zich op zeer korte termijn naar behoren zou kunnen tegen verdedigd hebben.

Te dezen wordt rekening gehouden met de volgende gedachtegang van de verzoeker: artikel 17, § 3, van de wet van 26 maart 2003 voorziet in de mogelijkheid de directeur van het COIV voortijdig te ontslaan wegens tekortkomingen aan zijn verplichtingen, maar de wet is bijzonder vaag gesteld. Er blijkt wel dat die bepaling geen betrekking heeft op een tuchtprocedure. Het ontslag kan ook niet gezien worden als het eindpunt van een evaluatieprocedure en evenmin als een in het arbeidsrecht bekend onmiddellijk ontslag wegens vertrouwensbreuk, aangezien wat hij gedaan heeft niet zo ernstig is dat het tot een vertrouwensbreuk kon leiden en uit de feiten blijkt dat de minister ook niet “onmiddellijk” gereageerd heeft. Het bestreden besluit is daarentegen wel

een tuchtbeslissing die in essentie -maar niet alleen- steunt op de houding van de verzoeker ten aanzien van de storting van 115 miljoen euro aan de Deposito- en Consignatiekas met daaraan gekoppeld de belegging van de tegoeden in OLO's. Dat blijkt uit het verslag van de vergadering van het College van procureurs-generaal van 10 juli 2010 -waarin de minister naar aanleiding van de bespreking van de overdracht van 115 miljoen euro gesteld heeft dat het ontslag van de verzoeker besproken moet worden- en uit het bestreden besluit zelf -waarin verwezen wordt naar de gebrekkige en eigengereide visie van de verzoeker op de communicatie met de minister. Uit het bestreden besluit blijkt bovendien dat nog andere feiten aan de verzoeker ten kwade worden geduid.

Beoordeling

6. Artikel 17, § 3, van de wet van 26 maart 2003 bepaalt dat de directeur van het COIV ontslagen kan worden wegens tekortkomingen aan zijn verplichtingen. Dergelijk ontslag is door de wetgever niet ingesteld als een tuchtmaatregel, maar als een maatregel die kadert in de goede werking van het bestuur.

7. De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheid die artikel 17, § 3, van de wet van 26 maart 2003 haar biedt. Formeel voldoet het bestreden besluit daaraan: de verzoeker is ontslagen wegens vastgestelde tekortkomingen. Het bestreden besluit zet uiteen om welke feiten het gaat en waarom zij als een tekortkoming aan de verzoeker aangerekend worden; uit geen enkele overweging kan onmiddellijk opgemaakt worden dat het ontslag van de verzoeker als een straf voor die tekortkomingen is opgevat.

8. Volgens de verzoeker is het bestreden besluit evenwel niet wat het lijkt. Vraag is dan of hij erin slaagt voldoende gegevens voor te leggen die in hun overeenstemming aannemelijk maken dat de verwerende partij niet alleen de bedoeling had de goede werking van de dienst te verzekeren, maar ook -of zelfs in de eerste plaats- hem te straffen voor zijn schuldig gedrag.

De verzoeker stelt uitvoerig -punt 84 en volgende van het verzoekschrift- dat de problematiek van de storting van 115 miljoen euro “de kern” uitmaakt van het probleem en van het conflict tussen hem en het bestuur, maar dat betekent op zich niet dat het bestuur hem wilde bestraffen, zelfs al lijkt het erop dat met die discussie de divergentie tussen de actoren ten aanzien van vele andere aspecten van de werking van de verzoeker toch wel naar een hoogtepunt gegaan is en de kritiek op de werking van de verzoeker in zijn hoedanigheid van directeur van de instelling daarmee in een stroomversnelling gebracht werd. De omstandigheid dat de minister op de vergadering van 10 juli 2010 van het College van procureurs-generaal, bij de bespreking van de -gebrekkige- werking van het COIV, gesteld heeft dat “in de loop van de volgende week operationele beslissingen genomen moeten worden” en dat hij “wenst dat het College de vraag van het ontslag van de directeur zou bespreken” bewijst evenmin dat de minister toen aanstuurde op het bestraffen van de verzoeker voor zijn beweerde tekortkoming.

De verzoeker verwijst ook nog -punt 89 van het verzoekschrift- naar “andere feiten die naar het oordeel van de minister allen tuchtrechtelijk van aard lijken te zijn” en hij duidt daarmee op “door verzoeker gepleegde wetsinbreuken, fouten bij jaarverslagen, miskenning van wet en gezag evenals persoonlijke gedragingen zoals eigengereidheid” maar laat na de tuchtrechtelijke bedoeling van het bestuur daarbij aan te tonen.

9. De verzoeker maakt op het eerste zicht niet aannemelijk dat de verwerende partij hem heeft willen bestraffen. Het middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker voert aan dat het bestreden besluit uitgaat van een minister uit een ontslagnemende regering, terwijl het ontslag van de directeur van het COIV geen zaak van dagelijks bestuur is en ook niet het eindpunt van een

lopende zaak die onder een regering met volle bevoegdheid werd opgestart, maar integendeel een “beslissing van algemeen politiek belang”, die niet dringend afgehandeld moest worden en die niet kan genomen worden wanneer de regering niet onder controle van de wetgevende kamers staat.

Beoordeling

11. Het ontslag van de directeur van het COIV, omdat hij tekort gekomen is aan zijn verplichtingen, lijkt een beslissing te zijn die geen uitstel duldt en die bijgevolg door een ontslagnemend minister kan genomen worden. Het langer in dienst houden van iemand die in de voorwaarden verkeert om uit de dienst verwijderd te worden schaadt immers de werking van de dienst. Eens vastgesteld dat de voorwaarden voor het ontslag vervuld zijn, is de overheid -die in alles het dienstbelang voor ogen moet hebben- verplicht om te handelen en in dat kader moet dan vastgesteld worden dat de minister van Justitie niet kennelijk onredelijk handelt wanneer hij bij het beoordelen van de wijze waarop de verzoeker zijn taak uitoefent uitkomt bij de enige mogelijkheid die in de wet ingeschreven is, te weten het mandaat van de verzoeker beëindigen. Het antwoord op de vraag of de voorwaarden voor de verwijdering uit de dienst vervuld zijn, impliceert gewis een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid, maar de parlementaire controle daarop die bij een regering in lopende zaken ontbreekt, weegt niet op tegen de noodzaak om de goede werking van het bestuur te verzekeren.

Het blijkt niet dat de minister met het bestreden besluit gewacht heeft om aan de parlementaire controle te ontsnappen of dat hij zich met het treffen van het bestreden besluit gehaast heeft om aldus een nieuwe volwaardige regering voor voldongen feiten te plaatsen.

12. Het middel is niet ernstig.

C. Derde tot zesde middel

13. In deze middelen betwist de verzoeker dat de verschillende tekortkomingen die hem door de minister worden ten laste gelegd, zijn ontslag kunnen verantwoorden.

Het bestreden besluit blijkt gesteund te zijn op verschillende tekortkomingen die elk op zich het ontslag kunnen verantwoorden. In dat licht zou de verwerping van één van deze vier middelen op het eerste gezicht tot gevolg hebben dat de andere middelen niet tot de schorsing en nietigverklaring van het bestreden besluit kunnen leiden, zodat de verzoeker geen belang heeft bij die middelen.

De Raad van State stelt wel vast dat het zwaartepunt van de zaak ligt in het aan de verzoeker gemaakte verwijt dat hij het gezag van de minister van Justitie miskent. In het bestreden besluit wordt aan de verzoeker ten laste gelegd dat hij “geheel eigengereid en eenzijdig en zonder de minste erkenning van formaliteiten, [meent] te kunnen beschikken over de zeer omvangrijke fondsen die het COIV dient te beheren”, waarbij bovendien uit het verweer van de verzoeker wordt afgeleid dat hij “een verkeerde visie en eigengereidheid volhoudt die een goede uitvoering van zijn directeurschap, onder het gezag van de Minister van Justitie, in de weg staat, laat staan in de toekomst kan garanderen”.

In het zesde middel, betwist de verzoeker deze redenen van zijn ontslag.

Uiteenzetting van het zesde middel

14. De verzoeker voert de schending aan van artikel 25 van de wet van 26 maart 2003, van de formele motiveringsverplichting en van het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt dat het bestreden besluit verwijst naar een aantal elementen die het bewijs zouden moeten inhouden van zijn eigengereid handelen op het vlak van de

beschikking over de fondsen van de COIV en van zijn weinig of onbestaand respect voor wet en gezag en die zouden moeten aantonen dat zijn eigengereidheid een goede uitvoering van het directeurschap onder het gezag van de minister in de weg staat.

Hij licht het middel als volgt toe:

- wat betreft de hem in het bestreden besluit vermeende "gebrekkige communicatie" (punt 5.1 van het bestreden besluit) wijst de verzoeker vooreerst op het feit dat het COIV een onderdeel is van het openbaar ministerie en dus onderworpen is aan de richtlijnen inzake strafrechtbeleid die door de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal worden bepaald bij toepassing van de artikelen 143bis en 143ter van het Gerechtelijk Wetboek; dat betekent echter niet dat de directeur van het COIV geen beslissingen zou mogen nemen in verband met de opbrengsten van de vervreemding van in beslag genomen goederen en hun waardevast beheer zonder voorafgaande goedkeuring van de minister van Justitie. Er is wel degelijk communicatie geweest met de minister van Justitie, maar hij ontkent niet dat de communicatie stroever is gaan lopen als gevolg van het standpunt dat hij over de onwettige beslissing van 23 oktober 2008 van de Ministerraad had ingenomen. Er moet in ieder geval rekening gehouden worden met de communicatie die met en via het College van procureurs-generaal werd gevoerd, een weg die ook de minister van Justitie herhaaldelijk heeft gevolgd. Tenslotte wijst de verzoeker op de autonome rol die in de beleidsnota van de minister van Justitie aan het COIV is toebedeeld.

- wat betreft de "formele gezagsontkenningen" (punt 5.2 van het bestreden besluit) stelt de verzoeker dat de motivering allesbehalve duidelijk is aangezien niet wordt aangegeven welke feiten juist worden bedoeld. Hij heeft ook nooit beweerd dat hij niemand moet consulteren en heeft het gezag van de minister van Justitie ook niet ontkend; telkens wanneer het College van procureurs-generaal daarom verzocht, heeft hij verantwoording afgelegd over het op grond van artikel 11 van de COIV-wet gevoerde beheer. Het feit dat hij van mening is

dat hij krachtens artikel 11 geen voorafgaande toestemming of machtiging dient te verkrijgen, mag niet beschouwd worden als een “formele gezagsontkenning”.

- wat betreft de “dienstreizen zonder toelating” (punt 5.3 van het bestreden besluit) stelt de verzoeker dat hij omwille van de internationale rol van het COIV herhaaldelijk buitenlandse reizen moet ondernemen en dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat hij zonder toelating een aantal dienstreizen heeft ondernomen aangezien er daaromtrent geen richtlijnen of instructies bestonden en hij aan de beleidscel van de minister van Justitie tevergeefs gevraagd heeft of een toestemming nodig was. In ieder geval kan het desbetreffend verwijt op zich zijn ontslag niet verantwoorden.

- wat betreft de “gebrekkige communicatie na beslissing Ministerraad” (punt 5.4 van het bestreden besluit), merkt de verzoeker op dat hij pas toevallig op een vergadering met de Deposito- en Consignatiekas kennis kreeg van de beslissing van de Ministerraad van 23 oktober 2008 en niet van de minister van Justitie. Bij brief van 20 oktober 2009 aan het College van procureurs-generaal nam de minister formeel het standpunt in dat de “storting van de betrokken som geen vermenging betekent met het vermogen van de Staat”, maar deze brief werd hem pas overgemaakt bij schrijven van 4 januari 2010 van het College, nadat hij er voordien tijdens de ontmoeting met het College op 17 december 2009 informeel kennis van had genomen. Los van het feit dat deze belangrijke communicatie niet rechtstreeks aan hem werd gericht, heeft hij dan toch niet nagelaten om op basis van de hem bekende informatie onmiddellijk te antwoorden op de beslissing van de Ministerraad van 23 oktober 2008, met name met zijn brief van 12 november 2008 aan het College. Hij herhaalde dit standpunt tegenover het College in zijn brief van 23 februari 2009, ter zitting van 14 mei 2009, in zijn brief van 20 oktober 2009, ter zitting van 17 december 2009, in zijn brief van 7 januari 2010, in zijn brief van 13 januari 2010 en in de brief van 15 februari 2010. Dat hij met het College communiceerde is een logisch gevolg van de toezichtsopdracht van het College op het beheer van de vermogensbestanddelen.

- wat betreft de “eenzijdige beslissing tot aankoop van OLO’s” (punt 5.5 van het bestreden besluit) stelt de verzoeker dat hij vanaf 6 januari 2009 fondsen van het COIV heeft belegd in overheidsobligaties, dat deze beslissing werd genomen, enerzijds vanuit het begrip voor de toestand van de publieke financiën, en anderzijds omwille van puur economische redenen en dat deze beslissing beleidsmatig ten zeerste verantwoord was. Hij zette hiermee gewoon de praktijk voort die was ingezet door de vorige directeur: bij gebrek aan richtlijnen werden, naar analogie met de verplichting die wordt opgelegd door het koninklijk besluit van 15 juli 1997, met de vervallen fondsen OLO’s aangekocht. Hij heeft zich ingeschakeld in de ratio van de wet door de fondsen actief te beheren en hiervoor een beroep te doen op een private kredietinstelling ten einde een meer opbrengstgerichte werkwijze mogelijk te maken. Reeds in zijn brief van 11 mei 2009 en tijdens een onderhoud met het College op 14 mei 2009 had de verzoeker te kennen gegeven dat het COIV een deel van zijn fondsen belegde in OLO’s, maar hierop is nooit een reactie gekomen.

- wat betreft de “eenzijdige beslissing tot verkoop van de OLO’s” betwist de verzoeker vooreerst dat het gezag van de minister van Justitie zover reikt dat elke beslissing hem vooraf moet worden meegedeeld, laat staan goedgekeurd. De verkoop van de OLO’s past in het beheer “als een goed huisvader en volgens de principes van een voorzichtig en passief beheer”, zoals bepaald in de artikelen 11 en 14 van de wet van 26 maart 2003. Bovendien wordt hem ten onrechte verweten de OLO’s met verlies te hebben verkocht. Waar hem verweten wordt dat hij bij de verkoop van de OLO’s handelde op al dan niet verkeerd advies van de Deposito- en Consignatiekas en zonder actief contact met de minister van Justitie, merkt de verzoeker op dat hem pas bij zijn verhoor door het College van procureurs-generaal op 17 december 2009 voor het eerst duidelijk werd gemaakt dat de minister in zijn brief van 20 oktober 2009 formeel bevestigd had dat er geen vermenging was met het vermogen van de Staat en dat er dus onverkort moest worden overgegaan tot het storten van de bewuste gelden, waarna hij het nodige gedaan heeft om de storting zo vlug mogelijk te laten gebeuren. Aangezien het onmogelijk bleek om de OLO’s over

te dragen aan de Deposito- en Consignatiekas, was er geen andere mogelijkheid dan de OLO's te verkopen om aan de beslissing van de Ministerraad tegemoet te komen. Wat het verwijt betreft dat hij de verkoop van de OLO's alleen ondertekend heeft, merkt de verzoeker op dat in akkoord met ING onder druk van de omstandigheden van de vereiste dubbele handtekening werd afgeweken.

Beoordeling

15. Artikel 25 van de wet van 26 maart 2003 luidt:

> "Onverminderd de artikelen 143bis en 143ter van het Gerechtelijk Wetboek, oefent het Centraal Orgaan zijn opdrachten uit onder het gezag van de minister van Justitie".

16. In de memorie van toelichting die de wet van 26 maart 2003 voorafgaat, wordt verduidelijkt dat het COIV "rechtstreeks geplaatst wordt onder het gezag van de minister van Justitie". Voorts wordt gesteld dat "vermits het Centraal Orgaan ook een onderdeel is van het openbaar ministerie, het daarnaast uiteraard ook onderworpen [is] aan de richtlijnen die door de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal worden bepaald bij toepassing van de artikelen 143bis en 143ter van het Gerechtelijk Wetboek" (Parl. Doc., Kamer, 2002-2003, stuk nr. 2117/1, p. 49).

In het verslag van de commissie wordt het Centraal Orgaan omschreven als "een federale dienst (…), binnen het openbaar ministerie, maar waarvoor de minister van Justitie bevoegd is" (Parl. Doc., Kamer, 2002-2003, stuk nr. 2117/5, p. 6) en in een bij dat verslag gevoegde nota heeft de minister van Justitie de volgende toelichting gegeven (loc. cit., p. 38-40):

> "Het ontwerp voorziet in artikel 26 dat het Centraal Orgaan onder het gezag valt van de minister van Justitie. Het is eveneens onderworpen aan de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid dat wordt uitgetekend door het College van procureurs-generaal overeenkomstig de artikelen 143bis en 143ter Ger.W.
>
> Daaraan dient gekoppeld te worden, de bepaling van artikel 18 §1, derde lid, 3° van het ontwerp, die de directeur van het Centraal Orgaan oplegt om ten behoeve van niet alleen de minister van Justitie maar ook van het College van

procureurs-generaal, een jaarlijks activiteitenrapport op te stellen met o.a. een evaluatie van de eigen werking van het Centraal Orgaan.

Bovendien kunnen de directeur en de adjunct-directeur slechts door de minister van Justitie worden aangesteld (niet «benoemd») na advies van het College.

Met andere woorden, het gezag over het Centraal Orgaan is tweeledig:

- Inhoudelijk en qua werking en organisatie, heeft de minister van Justitie het gezag over het Centraal Orgaan;

- Beleidsmatig en qua verantwoording, ligt het gezag over het Centraal Orgaan gezamenlijk in handen van de minister en van het College.

Dit is een evenwichtige oplossing. Zij heeft bovendien het voordeel aan te sluiten bij de reeds bestaande gezagsstructuur van de minister van Justitie ten aanzien van de parketten (o.a. art. 143 Ger.W.)

(…)

Anderzijds zou het een primeur zijn wanneer het Centraal Orgaan onder het exclusieve gezag van het College van procureurs-generaal zou geplaatst worden.

(…)

Het is dan ook noodwendig het gezag van het College over het Centraal Orgaan te beperken tot hetgeen wel binnen de werkingssfeer van het College ligt, nl. het implementeren van de richtlijnen inzake het strafrechtelijk beleid die verband houden met de opdrachten van het Centraal Orgaan, het bevorderen van de goede werking van het Centraal Orgaan als onderdeel van het openbaar ministerie en het adviseren van de minister van Justitie nopens de aanstelling van de leidinggevende magistraten en nopens de wijze van functioneren van het Orgaan via o.a. een evaluatie van de jaarrapporten.

Er wordt derhalve voorgesteld het amendement om het Centraal Orgaan te plaatsen onder het gezag van het College van procureurs-generaal via de financiële bijstandsmagistraat, te verwerpen."

Rekening houdend met wat voorafgaat, kan er bijgevolg op het eerste gezicht geen twijfel over bestaan dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat het COIV, als een administratieve dienst, en de directeur die er de leiding van heeft, onder het rechtstreeks gezag van de minister van Justitie staan.

17. Artikel 17, § 3, tweede lid, van de wet van 26 maart 2003 bepaalt dat de directeur op voorstel van het College van procureurs-generaal door de minister van Justitie kan worden ontslagen uit zijn ambt “wegens tekortkoming aan zijn verplichtingen”.

De Raad van State kan het onderzoek naar de feiten die de verzoeker ten laste worden gelegd niet overdoen. Hij kan wel nagaan of het bestuur die feiten als terdege bewezen in zijn beoordeling kon betrekken en ze als een tekortkoming aan zijn verplichtingen kon beschouwen. Daarnaast kan hij ook nagaan of de ten laste gelegde tekortkomingen voldoende zwaar wegen om, zonder afbreuk te doen aan het evenredigheidsbeginsel, het ontslag van de betrokkene als directeur van het COIV te verantwoorden.

18. In de door het middel bekritiseerde overwegingen van het bestreden besluit wordt aan de verzoeker de miskenning van het gezag van de minister van Justitie over het COIV ten laste gelegd.

19. Onder punt 5.1 van het bestreden besluit wordt desbetreffend aan de verzoeker verweten dat hij onvoldoende met de minister van Justitie gecommuniceerd heeft. In het middel voert de verzoeker in dat verband in essentie dezelfde grieven aan als tegen het voorstel van het College van procureurs-generaal. Die grieven werden in het bestreden besluit als volgt afgewezen:

> “Overwegende dat artikel 35 [lees: 25] COIV-wet duidelijk stelt dat het COIV werkt onder het gezag van de Minister van Justitie. Uit de Parlementaire Voorbereiding bij de COIV-wet (Part. St. Kamer 2002-2003, nr.50 2117/005, p. 38 e.v.). blijkt dat het plaatsen van het COIV onder het gezag van de Minister van Justitie een zeer weloverwogen keuze was (die tevens ingegeven werd door het verantwoordelijk stellen van de Minister voor gebeurlijke fouten van het COIV). Uit een dergelijke gezagsverhouding volgt ten node dat de Minister van Justitie ten geregelde tijde en op reële wijze geïnformeerd en geconsulteerd wordt aangaande belangrijke beleidsbeslissingen. Anders dan de heer Francis Desterbeck meent, maakt de bijzondere en belangwekkende verantwoordelijkheid die met zijn aanstelling gepaard gaat niet dat hij geheel eigengereid kan handelen. In het bijzonder is het niet aan hem om te beslissen expliciete wetsbepalingen naast zich neer te leggen (vb. de verplichting tot het overmaken van een jaarverslag, zie hoger) of zonder het College / de Minister reëel te betrekken over te gaan tot bijzondere ernstige, en mogelijke zelfs

minstens potentieel risicovolle, financiële investeringen (zie verder). Uit het Verweer blijkt de geheel andere kijk van de heer Francis Desterbeck. Dat de Minister bepaalde punten te berde brengt in het College kan hem bezwaarlijk ten kwade geduid worden nu ook het College een zekere gezagsfunctie uitoefent (Part. St. Kamer 2002-2003, nr. 50 2117/005, p. 38). Zelfs wanneer zou moeten aangenomen worden dat de Minister verkoos te communiceren met het College (quod non) - stelling die afgeleid wordt uit één zin uit één brief - mocht van de heer Francis Desterbeck verwacht worden dat hij actief de Minister zou gecontacteerd hebben / geconsulteerd hebben zoals hoger geduid. De opgesomde contacten - over een periode van 4 jaar - dienen verder als onvoldoende gekwalificeerd te worden en er zijn bijzonder treffende voorbeelden (vb. de ganse OLO's - geschiedenis, zie verder) die pijnlijk het gebrek aan communicatie - en de gevolgen daarvan - aantonen. Effectief werd onder zijn voorganger veel frequenter gecommuniceerd met de Minister, ook zonder dat rekening gehouden wordt met de brief die de adjunct-directeur in 2005 verzonden heeft. Dit element moet zodoende betrokken worden in de afweging die in dit besluit moet gemaakt worden."

Mede in het licht van de hiervoor aangehaalde parlementaire voorbereiding van artikel 25 van de wet van 26 maart 2003 kan de stelling van de verzoeker dat de communicatie met de minister van Justitie via het College van procureurs-generaal kon verlopen, op het eerste gezicht niet worden bijgevallen. Het blijkt immers de wil van de wetgever geweest te zijn dat de minister van Justitie "inhoudelijk en qua werking en organisatie" het gezag over het COIV uitoefent, terwijl "beleidsmatig en qua verantwoording" het gezag over het COIV gezamenlijk in handen ligt van de minister en van het College. De verzoeker kon er zich dan ook niet toe beperken om over belangrijke aangelegenheden uitsluitend met het College van procureurs-generaal te communiceren. De verwerende partij heeft dan ook op het eerste gezicht terecht in de geciteerde passage kunnen oordelen dat de verzoeker, door in zijn communicatie het gezag van de minister van Justitie te miskennen, artikel 25 van de wet van 26 maart 2003 miskend heeft.

20. Onder punt 5.2 van het bestreden besluit worden aan de verzoeker "formele gezagsontkenningen" ten laste gelegd, waardoor hij "tot een bijna negatie van artikel 25 COIV-wet komt".

In tegenstelling tot wat de verzoeker stelt wordt wel duidelijk uiteengezet waarop die tenlastelegging betrekking heeft.

Waar de verzoeker stelt dat hij, telkens wanneer het College van procureurs-generaal daarom verzocht, verantwoording heeft afgelegd over zijn beheer, stelt de Raad van State vast dat hij niet betwist dat hij geen verantwoording heeft afgelegd ten aanzien van de minister van Justitie. Aan de verzoeker lijkt dan ook op het eerste gezicht niet ten onrechte ten laste te worden gelegd dat hij het gezag van de minister van Justitie ten aanzien van het COIV ontkent.

21. Onder punt 5.3 van het bestreden besluit wordt aan de verzoeker ten laste gelegd dat hij “dienstreizen zonder toelating” heeft ondernomen.

In het bestreden besluit wordt daarover onder meer het volgende gesteld:

> “Overwegende dat de materialiteit van de in het Voorstel opgesomde feiten niet in vraag wordt gesteld. De verplichting om de toestemming van de bevoegde Minister te vragen voor dienstreizen staat niet woordelijk in de COIV-wet. Wel staat in die wet zeer duidelijk dat het COIV, en aldus ook directeur van het COIV, opereert onder het gezag van de Minister van Justitie. Uit deze bepaling moet afgeleid worden dat wanneer de directeur van het COIV zijn post wenst te verlaten om op dienstreis te gaan, hij hiertoe de toelating moet vragen van de Minister van Justitie. Dat het tegendeel aannemen niet logisch is, wordt verder ondersteunt door het gegeven dat de heer Francis Desterbeck zich ook weldegelijk bevraagd heeft over dit gegeven, maar zulks bij een daartoe niet-bevoegde persoon. Het is vrij symptomatisch voor het eerder eigengereide handelen van de heer Francis Desterbeck dat hij vervolgens, ondanks ‘blijvende twijfel’, de vraag niet gesteld heeft aan wie het behoort. Het is tevens vrij symptomatisch voor het gebrek aan communicatie met de Minister van Justitie dat hij zich niet verder bevraagd heeft bij de geijkte diensten van de Minister, maar dan maar zijn eigen conclusies getrokken heeft. De verwijzing naar de artikelen van het Gerechtelijk Wetboek is niet op zijn plaats nu deze niet de positie van de directeur van het COIV regelen. Het belang van de internationale rol van het COIV wordt niet in vraag gesteld, maar hiertegenover staat dat uit verschillende stukken objectief blijkt dat de werking van het COIV verre van bevredigend te noemen is, hetgeen toch minstens vraagtekens plaatst bij de afwezigheid van de leidinggevend ambtenaar in 2007 van maar liefst acht volle werkweken, d.i. op moment dat de heer Francis Desterbeck naar eigen zeggen geconfronteerd werd met verschillende ernstige problemen bij de werking van het COIV. Het gaat er terzake niet over of hij het COIV door zijn dienstreizen schade heeft toegebracht, het gaat er over of hij zich voldoende van zijn taak gekweten heeft om de bestaande interne problemen op te lossen. Wat bepaalde punten van zijn taak betreft, moet alvast verwezen worden naar het bovenstaande. Er wordt nota van genomen dat hij zich, al dan niet welwillend,

wel aan de regels heeft gehouden in 2010. Dit element moet betrokken worden in de afweging die in dit besluit moet gemaakt worden."

De voormelde overwegingen worden door de verzoeker niet ontkracht. Wat de grief betreft dat de ten laste gelegde inbreuk op zich niet zwaar genoeg weegt om een ontslag te verantwoorden, kan worden opgemerkt dat die grief niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, aangezien in dat besluit aan de verzoeker ook andere tekortkomingen worden verweten.

22. Onder punt 5.4 van het bestreden besluit wordt aan de verzoeker een "gebrekkige communicatie" na de beslissing van 23 oktober 2008 van de Ministerraad verweten. De verzoeker meent dat hem hieromtrent niets ten kwade kan worden geduid, aangezien hij slechts op indirecte wijze in kennis werd gesteld van die beslissing en hij herhaaldelijk zijn standpunt aan het College van procureurs-generaal heeft meegedeeld.

Het betoog van de verzoeker doet echter niets af aan de volgende vaststelling onder punt 5.4 van het bestreden besluit:

"Effectief blijkt uit het dossier dat de heer Francis Desterbeck het niet de moeite vond om de Minister, onder wiens direct gezag het COIV en derhalve ook de directeur van het COIV werkt, direct en tijdig in kennis te stellen van zijn standpunt. Deze vaststelling volstaat om te kunnen gewagen van een gebrekkige communicatie en een schending van artikel 25 COIV-wet. Eén en ander is ook symptomatisch voor het eigengereide handelen van de heer Francis Desterbeck en de schijnbare onwil om te communiceren met de Minister."

De verzoeker blijkt zijn standpunt over dat besluit uitsluitend aan het College van procureurs-generaal en niet aan de minister van Justitie te hebben meegedeeld. De verwerende partij kon in redelijkheid aannemen dat artikel 25 van de COIV-wet daardoor werd miskend.

23. Aan de verzoeker wordt voorts onder punt 5.5 van het bestreden besluit de "eenzijdige aankoop van OLO's" ten laste gelegd. De verzoeker kadert dat besluit in het beheer als een goed huisvader en volgens de principes van een voorzichtig en passief beheer.

Dit betoog gaat echter volledig voorbij aan het feit dat de verzoeker bij de aankoop van de OLO's eigenmachtig gehandeld heeft. In het bestreden besluit wordt inderdaad vastgesteld:

> "Waar het in eerste orde over gaat is dat de heer Francis Desterbeck meent dergelijke bijzonder verstrekkende en zeer gevaarlijke financiële handelingen - het gaat over maar liefst 115 miljoen euro - te kunnen stellen zonder daarin de Minister, onder wiens direct gezag het COIV en derhalve ook de directeur van het COIV werkt, voorafgaandelijk reëel in te kennen. Dergelijke handelswijze volstaat om te gewagen van een, zelfs evidente, schending van artikel 25 van de COIV- wet en is onaanvaardbaar. De wettelijk ingeschreven gezagsverhouding impliceert ten node dat de Minister van Justitie minstens voorafgaandelijk en op reële wijze ingelicht en geconsulteerd wordt van het voornemen om dergelijke handelingen te stellen, zulks in casu zeker ook gelet op de voorafgaandelijke beslissing(en) van de Ministerraad. Eén en ander is, net zoals het verweer dat de heer Francis Desterbeck voert waar deze verder meent niemand voorafgaandelijk te moeten betrekken, ook symptomatisch voor het eigengereide handelen van de heer Francis Desterbeck en de schijnbare onwil om te communiceren met de Minister, die nochtans de eindverantwoordelijkheid over het COIV draagt."

Deze vaststellingen worden in het betoog van de verzoeker niet weerlegd.

24. In het bestreden besluit wordt onder punt 5.6 de "eenzijdige beslissing tot verkoop van de OLO's" ten laste gelegd. Desbetreffend houdt de verzoeker staande dat hij niet verplicht was om over deze beslissing met de minister te communiceren.

In het bestreden besluit wordt in verband met verzoekers beslissing tot verkoop van de OLO's het volgende gesteld:

> "Overwegende dat vooreerst, waar de heer Francis Desterbeck ervan lijkt uit te gaan dat hij niemand moet contacteren alvorens over te gaan tot het stellen van de verkoophandeling, moet verwezen worden naar de analyse onder punt 5.5. De wettelijk ingeschreven gezagsverhouding impliceert ten node dat de Minister van Justitie minstens tijdig en op reële wijze ingelicht en geconsulteerd wordt van het voornemen om dergelijke handelingen te stellen. Los van de vraag of er miskenning voorligt van de artikelen 11 en 14 COIV-wet is duidelijk dat er een ernstige schending voorligt van artikel 25 COIV-wet.

Zelfs wanneer moet aangenomen worden dat hij pas op 17 december 2009 bericht werd van het formele standpunt van de Minister aangaande de storting t.a.v. DCK (…) en los van het feit dat er al tot twee keer toe een beslissing voorlag van de Ministerraad waar beslist werd tot dergelijke storting - had de heer Francis Desterbeck onmiddellijk de Minister moeten informeren aangaande het beweerde standpunt van DCK dat een verkoop onvermijdelijk was. Integendeel lijkt hij enkel aan het College te hebben laten weten dat 'de verrichting' zou uitgevoerd worden, terwijl hij tijdens het verhoor had aangegeven dat een verkoop zich helemaal niet zou opdringen."

En voorts:

"Wel moet aangestipt worden dat, waar iedereen maar niet hij aan de oorzaak ligt van een onvoldoende overleg, er op geen enkele wijze wordt aangegeven waarom hij vóór effectief tot verkoop van de OLO's over te gaan, zelf geen actief contact heeft opgenomen met o.m. de Minister. Integendeel blijkt uit het verloop en wordt ook door hem bevestigd dat één en ander uiteindelijk enkel uit zijn eigen initiatief is ontsproten, d.i. los van vraag wanneer het College in kennis werd gesteld van de op voorhand niet meegedeelde verkoop. Wat verder punt (c) betreft (ter recapitulatie: aangaande de formele geldigheid van de overschrijving) kan het verweer, alsof de tweehandtekeningsclausule in onderling overleg met de bank zomaar kan omgezet worden niet gevolgd worden. Het doel van deze clausule is net het vermijden van dat één iemand - zelfs de directeur - tekent zodat één iemand, los van bevoegdheidsaspecten, daarvan niet zomaar kan afwijken, bij gebreke waaraan de tweehandtekeningsclausule geen steek houdt. Opnieuw lijkt de heer Francis Desterbeck te vergeten dat hij onder het gezag van de Minister ageert en één en ander is opnieuw symptomatisch voor het geheel eigengereide handelen van de heer Francis Desterbeck."

De verzoeker komt er niet toe de tenlastelegging te weerleggen dat hij eigenmachtig en zonder de minister van Justitie daarin te kennen, tot de verkoop van de OLO's beslist heeft. Uit het verzoekschrift blijkt integendeel dat de verzoeker van oordeel was dat hij gemachtigd was om in deze aangelegenheid eigenmachtig op te treden.

25. Een en ander doet besluiten dat de verwerende partij wettig tot de vaststelling is kunnen komen dat de verzoeker "zonder de minste erkenning van gezag en het bepaalde in artikel 25 COIV-wet meent geheel eigengereid en eenzijdig, en zonder de minste erkenning van formaliteiten, te kunnen beschikken over de zeer omvangrijke fondsen die het COIV dient te beheren" en dat hij "een

verkeerde visie volhoudt die een goede uitvoering van zijn directeurschap, onder het gezag van de minister van Justitie, in de weg staat, laat staan in de toekomst kan garanderen".

Gelet op het structureel karakter van de inbreuken op artikel 25 van de wet van 26 maart 2003 die ten laste van de verzoeker worden gelegd, kan zijn ontslag als directeur van het COIV in de gegeven omstandigheden op het eerste gezicht niet als strijdig met het evenredigheidsbeginsel worden beschouwd.

26. Het middel is niet ernstig. Aangezien de verwerende partij in de redenen zoals die in het besluit vermeld zijn, een deugdelijke grondslag kan vinden voor het ontslag van de verzoeker, onthoudt de Raad van State zich in de huidige stand van de procedure van het onderzoek van de ernst van het derde, vierde en vijfde middel.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 24 maart 2011, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche, kamervoorzitter,

bijgestaan door

Vera Wauters, griffier.

De griffier **De voorzitter**

Vera Wauters **André Vandendriessche**